

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. П., 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева
Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Церовска
като разгледа докладваното от Минка П. Трънджиева Въззивно гражданско дело № 20235200500132 по описа за 2023 година

Производството е по въззивно – по чл.258 и следващите от Граждански процесуален кодекс.

С решение на РС П. № 1406 от 22.12.2022 година , постановено по гр.д. № 1586 по описа на съда за 2022 година са отхвърлени предявените по реда на чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК искове с правно основание чл.55, ал.1, предл.3 ЗЗД и чл.86 ЗЗД от Държавен фонд “З.”, с адрес: гр. С., бул.”Ц.Б. III” № 136, с БУЛСТАТ 121100421, представляван от изпълнителния директор, чрез пълномощника си юрк. К. Н. против С. З. Н., ЕГН *****, гр. П., ул. „Рила“ № 34, етаж 3, ап. 7, с искане съдът да постанови решение, с което да признае за установено, че ищецът има изискуемо вземане срещу С. З. Н., в размер на сумата 24 446 лева - главница, сумата от 687,91 лева - лихва за периода от 09.02.2013 г. до 20.05.2013 г., ведно със законна лихва от 21.05.2013 г. върху главницата до пълното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед по чл.417 ГПК по ч.гр.д. № 1980/2013 г. по описа на РС П., като погасени по давност.

На основание чл.78, ал.3 ГПК Държавен фонд “З.”, с адрес: гр. С., бул.”Ц.Б. III” № 136, с БУЛСТАТ 121100421, представляван от изпълнителния директор, чрез пълномощника си юрк. К. Н. е осъден да заплати на С. З. Н., ЕГН *****, гр. П., ул. „Рила“ № 34, етаж 3, ап. 7, сумата 1490 лева, заплатено адвокатско възнаграждение.

В срок така постановеното решение обжалвано от Държавен фонд З..

Излагат оплаквания за неправилност, противоречие с материалния закон и е необоснованост.

Установено било, че срещу С. Н. е издаден изпълнителен лист от 22.05.2013 г., по ч. гр. д. №1980/2013 г. по описа на РС П. за сумите, описани в исковата молба.

Н. сключил договор на 19.10.2009 г. за отпускане на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Създаване на стопанства на млади фермери“ по Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013г., подкрепена от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони, но не е изпълнил нормативно и договорно задължение. С оглед наличието на валиден договор между страните, РС П. не е споделил възражението на ответника, че процесния договор е нищожен.

Ответникът оспорил вземанията, като се позовал на погасителна давност, изтекла след издаване на процесния изпълнителен лист. Съгласно константната съдебна практика за прекъсването на давността е от значение датата на влизане в сила на акта подлежащ на принудително изпълнение, исканията за прилагане на конкретни изпълнителни способности, на коя дата е било предприето валидно изпълнително действие и дали от тази дата са изминали повече от пет години, за да се приеме, че вземането, което е предмет на принудително изпълнение е погасено по давност. Ето защо, за изясняване на спорния предмет от значение е, от една страна - дали е налице висящо производство по принудително изпълнение, както и дали в рамките на това производство са били предприемани и кога действия, годни да прекъснат давността за вземането.

Съгласно чл. 3, ал. 7, т. 5 от ЗНАП, процесуален субституент на ДФ “З.” при принудителното събиране на частни държавни вземания е Национална агенция за приходите, което обстоятелство не е спорно в настоящия случай.

Изпълнителният лист бил издаден на 22.05.2013 г., в резултат на подадена молба от ДФ „З.“. Според правната теория и съдебната практика, когато молбата за издаване на изпълнителен лист е уважена от съда, тя се приравнявала на иск, с предявяването, на който започва да тече нова петгодишна давност по смисъла на ЗЗД.

По молба от 12.05.2014г. от НАП е било образувано ИД 433/2014г. по описа на ЧСИ Д.С., рег. № 899, с район на действие ОС П. срещу длъжника С. Н.. На 03.02.2015 г. била депозирана молба от НАП до ЧСИ Д.С. с посочен изпълнителен способ, а именно - налагане на заповед върху банковите сметки на длъжника. На 10.08.2017 г. е депозирана молба от НАП до ЧСИ Д.С. с посочен изпълнителен способ, а именно - извършване на опис на движимите вещи на длъжника. На 19.02.2018 г. е депозирана молба от НАП до ЧСИ Д.С. с искане за насрочване и извършване на опис на движимите вещи на длъжника. Със съобщение с изх. № 24456 от 17.11.2021 г. от ЧСИ Д.С., приходната агенция е била уведомена, че с Постановление на съдебния изпълнител от 30.08.2017 г. принудителното изпълнение по горепосоченото

изпълнително дело е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

С молба от 14.12.2021г. било направено искане за образуване на ново изпълнително дело пред ЧСИ Г. З., с район на действие - ОС, гр. П., под № 20218880400919. С образуването на новото изпълнително дело отново е прекъснат срокът на погасителната давност на вземането на ДФ „З.“.

Към момента на образуване на първото изпълнителното дело било в сила ППВС № 3/18.11.1980 г., според което образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече, като с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено различно разрешение, а именно, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. Относно действието във времето на това разрешение имало противоречива съдебна практика.

Подържат тезата, че отмяната на ППВС № 3/1980 г. има действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започва да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт, т. е. от 26.06.2015 г. Съгласно ППВС № 3/1980 г. по време на самото изпълнително производство давността е спряла да тече, докато трае изпълнителният процес, относно принудителното осъществяване на вземането, съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ от ЗЗД.

Считат, че с извършените действия давността е прекъсната, доколкото между всяко едно от установените действия, водещи до прекъсване на погасителната давност не е изтекъл период по - дълъг от пет години, то вземането не било погасено по давност.

Позовават се и на разрешението, дадено в Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС, IV ГО, според което нова погасителна давност, при прекратяване на делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, започва да тече, от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Давността се счита прекъсната с искането за предприемане на изпълнително действие, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се

счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

Молят обжалваното решение да бъде отменено и предявените от тях искове – уважени.

Претендират разноски.

Към жалбата са приложени писмени доказателства , като нарочно искане за приемането им не е направено. Не се излагат доводи в жалбата и за причината за представянето им пред въззивната инстанция за първи път.

В проведеното съдебно заседание пред въззивната инстанция , съдът даде възможност на представителят на жалбоподателя да обоснове действията си по прилагане на доказателства за първи път пред въззивната инстанция. Това не бе сторено, поради което и съдът приемайки, че възможността за представянето им е преклудирана отказа да ги приеме.

В срок е постъпил писмен отговор от С. Н..

Излага становище ,че жалбата е неоснователна , моли решението да бъде потвърдено , като му бъдат присъдени разноски.

Съдът правилно приел , въз основа на събраните пред него доказателства ,че вземането на ищеца е погасено по давност

Към въззивната жалба били приложени писмени доказателства, на които се основавали твърденията на ответника ,че давността е прекъсвана , съответно не била изтекла. Тези доказателства не били известни на ответника по жалбата.

Те обаче са били известни на ищеца и не са представени, нито с исковата молба, нито след отговора на ответника в първата инстанция, поради което счита , че възможността за приемането им е преклудирана.

Не били изложени твърдения да са налице условията на чл.266 ал.2 и ал.3 от ГПК. Възражава по приемането им.

След получаване на жалбата ,чрез справка по Изп.д. №433/2014г.,констатирали, че последното действие на ЧСИ Д.С. по делото е през м. февруари 2015година,т.е. след това нейно действие ,изпълнителното дело е прекратено и е образувано ново такова през 2021г.,а петгодишният давностен срок, през който вискателят е бездействал е изтекъл през м. февруари 2020г.

Молят решението да бъде потвърдено.

Съдът , като прецени валидността и допустимостта на постановеното решение , за да се произнесе по съществуващото на спора , взе предвид следното:

В исковата си молба против С. З. Н. Държавен фонд „З.“ твърди, че с

ответника е сключил договор № 13/112/03072 от 19.10.2009 година в отговор на подадено от негова страна заявление за подпомагане по мярка 112 „Създаване на стопанства на млади фермери” по Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. Редът и начинът за кандидатстване, както и условията за одобрение по мярка 112 били регламентирани в Наредба № 9 от 3.04.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Създаване на стопанства на млади фермери” по Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. (Наредба № 9), както и в Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП).

Заявлението на ответника било одобрено и в резултат на сложен фактически състав, който включва административно правоотношение, развиващо се на етапа на кандидатстването по мярката и одобрението за финансиране на заявлението за подпомагане и в което правоотношение ДФ „З.” действа в качеството си на административен орган, също и гражданско правоотношение, възникнало от сключения договор за предоставяне на финансова помощ, възникнали отношенията между страните.

Въз основа на сключения договор на ползвателя била предоставена сумата от 24 446лв, представляваща първото плащане по договора. В т. 2.4 от договора било заложено изискването към ползвателя към избраната дата за проверка на изпълнението на бизнес плана икономическият размер на стопанството да се е увеличил с 12 икономически единици, което представлява и условие за получаване на второ плащане по договора. В т. 3.1 е заложен моментът, към който следва да са изпълнени инвестициите, целите и дейностите, заложи в бизнес плана и отразени в Таблица за инвестициите, целите и дейностите - Приложение № 1 към Договора, а именно 19.10.2012 г.

Съгласно чл. 24, ал. 2 от Наредба № 9 и т. 5.1. от сключения между договор ответникът бил длъжен да подаде заявка за второ плащане, окомплектована с всички изискуеми документи съгласно Наредба № 9, в съответната териториална структура на ДФ „З.” в срок не по-късно от един месец след изтичане на срока по т. 3.1. от договора, или в срок до 19.11.2012 година, а това не е сторено.

С въвеждането на промените в Наредба № 9 в сила от 07.08.2012 г. срокът за подаване на заявката за второ плащане, залегнал в чл. 24, ал. 2 се изменя от един на два месеца след изтичане на срока за изпълнение на бизнес плана. В § 39 от ПРЗ на Наредба № 9 от 07.08.2012 г. обаче е предвидено, че за заявленията за подпомагане, подадени преди влизането в сила на измененията от 07.08.2012 г. се прилагат правилата и условията, които са действали преди влизането в сила на Наредба № 9. Заявлението на С. З. е подадено на 18.02.2009 г. и в тази връзка срокът за подаването на заявката й за второ плащане е едномесечен след изтичане на срока по т. 3.1. от договора, т.е. срокът за подаване на заявка за второ плащане е изтекъл на 19.11.2012 г.

Ответникът разполагал с възможността да подаде искане за сключване

на допълнително споразумение /анекс/ към договора, с който да бъде променен срокът за изпълнение на одобрените инвестиции, цели и дейности. В ДФ „З.“ обаче не е постъпвало искане за подобна промяна, нито бенефициентът или негов пълномощник се е явявал в областната дирекция за подаване на заявка за второ плащане.

Изрично в т. 4.4., б. „е“ от Договора било предвидено правото за Разплащателна агенция да откаже да изплати второто плащане по договора и да иска от ползвателя да се възстанови цялата сума на полученото първо плащане, в случай, че последният не е подал заявка за второ плащане в срока по договора и по Наредба № 9. Тъй като заявката за второ плащане не била подадена в срок, Държавен фонд „З.“ бил лишен от възможността да упражни контрол относно точното спазване на задълженията на ползвателя, срещу които е получил безвъзмездни парични средства. Не подаването в нормативно и договорно определения преклузивен срок на заявка за второ плащане, окомплектована с изискуемите съгласно Приложение № 4 от Наредба № 9 документи, представлявала основание да се откаже второ плащане по договора и да бъде изискано от ползвателя възстановяване на първото получено плащане. Неподаването на заявка за второ плащане представлявало нарушение на нормативно и договорно задължение, поради което на основание чл. 33, ал. 1 от Наредба № 9 във връзка с т.4.7 и чл. 87, ал. 2 от ЗЗД, ДФЗ-РА имал право да развали сключения договор, което било сторено с издаването на заповед № 03-РД/53 от 06.02.2013 година. Ответникът бил уведомен за развалянето на договора, като едновременно с това е поканен да възстанови полученото първо плащане по договора, чието връщане се дължи на основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД и чл. 4.4, б. „е“ от договора, ведно със законните лихви върху полученото плащане. Това било сторено ,чрез издаване на Заповед № 03-160-РД/53 от 06.02.2013 г. на Директор на ОД на ДФЗ Пловдив. В срока за доброволно възстановяване на сумата, както и към настоящия момент дължимата сума не била възстановена от ответника.

На длъжника била връчена чрез нотариус Ю.В. на дата 09.04.2013 година покана за доброволно изпълнение № 01-6500/3399/25 март 2013 г.

До Районен съд П. от ДФ „З.“ било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК срещу С. З. Н.. На 22.05.2013 г. бил издаден изпълнителен лист за сумата от 24 446 лв. - главница, сумата от 687, 91 лева - лихва за периода от 09.02.2013 г. до 20.05.2013 г., законна лихва от 21.05.2013 г. върху главницата до пълното ѝ изплащане, както и сумата от 502,69 лв. - разноси и 701,34 лева представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Срещу издадената заповед за изпълнение и изпълнителен лист е постъпило възражение, за което ДФ „З.“ е уведомен на 05.05.2022г., като в указания едномесечен срок предявил настоящия установителен иск по отношение на вземането на ДФ „З.“ С. З. Н. по посочения изпълнителен лист.

Молят да се приеме за установено, че Държавен фонд „З.“ има изискуемо вземане срещу С. З. Нанчев, в размер на: сумата от сумата от 24 446 лв. - главница, сумата от 687,91 лв. - лихва за периода от 09.02.2013 г. до 20.05.2013 г., законна лихва от 21.05.2013 г. върху главницата до пълното ѝ изплащане, както и сумата от 502.69 лв. - разноски по делото, и 701,34 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Претендират разноски в производството.

В срок е постъпил писмен отговор. Ответникът е оспорил иска ,като е изложил доводи , че вземането е погасено по давност.

Към м.март.2018г. била изтекла за ищеца абсолютната петгодишна погасителна давност. Изпълнителното дело било образувано през 2021г.,видно от Поканата за доброволно изпълнение на ЧСИ. Повече от пълни шест години ДФЗ е бездействал и не е потърсил правата си.

Позовава се и на нищожност на договора в хипотезата на чл.26 ал.2 предл.5 от ЗЗД:

В момента на получаване на паричната сума по първото плащане по договора от ответника,сумата веднага е предадена на трето лицеТ.Д.Т. ,което не е имало право да участва при склчване на такъв договор. Сделката била привидна, поради което и същата се явява нищожна съгл.чл.26 ал.2 предл.5 от ЗЗД.

Моли иска да бъде отхвърлен ,поради погасяване на вземането по давност, а евентуално да се прогласи нищожността на договора.

Претендира разноски.

Съдът , като прецени доказателствата по делото и доводите на страните ,за да се произнесе , прие установено следното:

ДФЗ е подал заявление по реда на чл.417 от ГПК, образувано е ч.грд. №1980/2013 година и е издадена заповед за изпълнение № 1289 от 22.05.2013 г. срещу С. З. Н. , с която е разпоредено да заплати на кредитора Държавен фонд „З.“ главница в размер на 24 446 лева, 687,91 лихва за периода от 9.02.2013 година до 20.05.2013 г. и законната лихва върху главницата от 21.05.2013 г. до изплащане на вземането, както и разноските по делото за държавна такса в размер 502,69 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 701,34 лева .Издаден е изпълнителен лист,получен от заявителя на 30.05.2013 година.

От писмените доказателства , приложени в заповедното производство е видно ,че е образувано изпълнително дело № 20218880400919 на ЧСИ Г. З. през 2021 г., а поканата за доброволно изпълнение до длъжника е връчена на 15.03.2022 г., ведно със издадената заповед за изпълнение.

В срока по чл. 414 е постъпило възражение . Длъжникът , макар и да не е бил длъжен е изложил и доводи, че за първи път му се връчва тази заповед , издадена през 2013 година ,като се е позовал и на погасителна

давност. Съдът е приел възражението , считайки го за своевременно и е дал указания на ищеца по смисъла на чл.415 от ГПК.

В указания срок е предявен иска , поради което и съдът го намира за допустим.

Фактическата обстановка , установена по делото не е спорна между страните ,доколкото не се спори, че между страните е сключен Договор № 13/112/03072/19.10.2009 г. за отпускане на финансова помощ по мярка "Създаване на стопанства на млади фермери" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. и Приложение № 1 към него. Ответникът С. Н. се е задължил да извърши определени дейности и да постигне определени икономически резултати. Страните са уговорили срок за изпълнение на поетите задължения от страна на ответника в т.3.1 от договора до 19.10.2012 г., който започва да тече от датата на подписването му- 19.10.2009 г., а в т.5.1 от договора, е уговорено, че срокът за подаване на заявка за второ плащане е не по- късно от един месец след изтичане на срока по т.3.1.

В т.4.4 б. „е“ от процесния договор е предвидено, че ДФ „З.“ отказва да извърши второ плащане и изисква да се възстанови цялата сума на полученото първо плащане, заедно със законната лихва към него, когато ползвателят не е подал заявка за второ плащане в рамките на срока определен в Наредба № 9/03.04.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Създаване на стопанства на млади фермери" по Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г..

Не е спорно между страните, че процесната сума в размер на 24 446 лева е получена от ответника на 19.01.2010 г.

Не е спорно още и ,че ответникът не е подал заявка за второ плащане.

Със заповед № 03-160-РД/53 от 06.02.2013 г., издадена от изпълнителният директор на ОД на ДФ „З.“- гр. Пловдив е отказано изплащането на финансовата помощ, представляваща второ плащане по процесния договор, като мотивите са, че е неподадена заявка за второ /финално/ плащане по Договор № 134 12/03072 от 19.10.2009 г. с ДФЗ, водещо до неизпълнение на задължението на ползвателя по т. 5.1 от същия Договор. Прието е, че Договор № 13/112/03072 от 19.10.2009 г. се прекратява на основание чл.33. ал.1 от Наредба № 9 от 03.04.2008г., т.4.7 от Договора с ДФЗ и чл.87, ал.2 ЗЗД. До ответника е отправена и покана за доброволно плащане.

Ответникът е представил нотариално заверена декларация от Т.Д.Т. в която последния посочва, че през 2008-2009 г. работил като младши инструктор ДПК в Районна служба „Пожарна и аварийна безопасност“ град П.. Поради тази причина, когато започнал подготовката за сключване на Договор №13/112/03072 от 19.10.2009 г. с Държавен фонд „З.“ за отпускане на финансова помощ по мярка „Създаване на стопанства на млади фермери“, се

наложило братовчед му С. З. Н. - ответникът да подпише всички документи през 2008-2009 г. пред Държавен фонд „З.“, включително и процесният договор. Признал е, че всички отпуснати средства по процесния договор, предоставени на С. З. Н., в момента в който му били предоставени, му ги е предавал лично на него и той бил реалният длъжник.

Обстоятелствата са потвърдени и чрез разпита на лицето като свидетел.

При така установеното, съдът намира, че предявения иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен по следните съображения:

По доводите на ответника относно нищожността на договора, сключен с ДФЗ:

Въззивната инстанция също счита, че това възражение е неоснователно, но по съображения, различни от тези на първоинстанционния съд.

Персоналната симулация, поради отсъствието на изрична правна уредба, се разглежда в доктрината и практиката като частен случай на привидната сделка. Привидните и прикритите сделки нормативно са уредени в [чл. 17 ЗЗД](#) и [чл. 26, ал. 2 ЗЗД](#). Сделката между подставеното лице (привидната страна) и третото лице (явната страна) съдържа волеизявление и тя като волев акт не е привидна. Привиден характер има само сделката между истинския носител на правоотношението (скритата страна) и лицето, чието име се поставя (привидна страна) в иначе желаната сделката. В този смисъл страната, която си служи с фигурата на подставеното лице /сламен човек/ сама сключва сделката с насрещната страна, сама става носител на правата и задълженията към нея, като вместо нейното име фигурира като участник името на подставеното лице. Привидността се отнася до това, кой е техен носител, което произтича от двойствеността на едната от страните по договора - вместо явният контрагент в договора участва прикритият зад него. Подставеното лице се третира като симулация и доказването му се подчинява на правилото уредено в [чл. 165, ал. 2 ГПК](#).

По въпроса: достатъчно ли е за разкриването на персонална симулация при сключване на договор да е налице знание и намерение за симулирането у подставеното лице и действителния приобретател на правата или следва и противната страна по договора да е изразила воля за това е даден отговор в Решение № 247 от 4.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4288/2016 г., IV г. о., ГК.

При привидни (симулативни) договори страните нямат намерение да бъдат обвързани така, както външно са изразили воля. Те обективират волеизявления в правната действителност, които стават известни на трети лица, но в действителност те съзнателно изобщо не желаят настъпването на правните последици (абсолютна симулация) или желаят настъпването на други последици, различни от тези, които биха се породили от външно изразената им воля (относителна симулация). Самите страни създават по своя

воля и с постигнато между тях съгласие тази двойственост; симулацията е насочена към трети лица.

При персоналната симулация привидността се отнася не до съществуването на правните последици на явната сделка, а до това, кой е техен носител. И при нея знанието и съгласието на прикритата и на явната страна е необходимо – за търсените последици, за действителните титуляри на правата и задълженията и за симулираното участие на привидна страна или знание и намерение за симулирането винаги е налице между действителната (прикрита) страна и явната – именно общото им желание да скрият от външния свят кой е приобретателят е мотивирало сключването на привидния договор.

Свидетелските показания са били недопустими, тъй като декларацията, съставена за нуждите на това производство не представлява начало на писмено доказателство.

Следователно – в това производство не е установена нищожност на договора между страните на твърдяното основание, а признанията на третото лице, разпитано като свидетел имат значение само в отношенията между него и подставеното лице.

Съдът намира и, че ищецът не е доказал основателността на претенцията си по следните съображения:

Последователно е прието в съдебната практика и правна доктрина, че за да бъде успешно упражнено потестативното преобразуващо право на извънсъдебно разваляне на договора от кредитора, изправна страна, трябва да е налице виновно длъжниково неизпълнение, за което може да бъде ангажирана договорната му отговорност. Развалянето без кредиторът с едностранното си волеизявление да даде подходящ срок за изпълнение на длъжника, каквато е разгледаната по делото хипотеза, е възможно единствено при условията на чл.87, ал.2 ЗЗД – когато е настъпила невъзможност за изпълнение, за която длъжникът отговаря, при безполезност на изпълнението за кредитора, породена от забавата на длъжника или когато е уговорено, че ще се изпълни в точно определено време/ фикс сделките/. За да възникне право на вземане от даденото на отпаднало основание – разваляне на договора, поради неизпълнение, в тежест на ищеца е да установи с допустимите от ГПК доказателствени средства, надлежно упражнено право

на разваляне. Това означава, че ищецът трябва да установи в процеса, при условията на пълно и главно доказване, настъпване на предпоставките на чл.87, ал.2 ЗЗД, пораждащи в негова полза право на разваляне без даване на подходящ срок за изпълнение.

Не се спори ,че ответникът не е подал в срок заявление за второ плащане. В изявлението на изправната страна за извънсъдебно разваляне на договора не се съдържа какъвто и да е даден срок, за изпълнение на задължението, който да подлежи на преценка относно подходящността му, поради което при отсъствие на доказателства то да е станало невъзможно изцяло или отчасти, или безполезно за кредитора, респ. да е произтичащо от фикс-сделка, кредиторът не е упражнил успешно потестативното си право да развали едностранно процесния договор.

Тези съображения не налагат обсъждане на възражението за погасителна давност.

Отделно от това , дори да бе дължимо връщането на сумата , като получена на отпаднало основание ,на каквото основание е предявен иска – то вземането , според представените по делото своевременно доказателства е погасено по давност.

Заповедта за изпълнение е издадена през 2013 година. Изпълнително производство , въз основа на нея пред ЧСИ 3.,с поред своевременно представените доказателства е образувано едва през 2021 година , когато ответникът е направил възражение , позовавайки се и на погасителна давност.Тоест –още в хода на заповедното производство кредитора – ищец е бил уведомен за позицията на ответника при оспорване на претенцията.В писмения отговор също надлежно е направено възражение за погасителна давност. Приложените доказателства не са приети поради преклузия ,поради което и не могат да бъдат обсъждани в това производство.

Възивната инстанция изцяло се присъединява към становището на първоинстанционния съд ,че съобразно доказателствата по делото , надлежно събрание е изтекла погасителна давност по смисъла на чл.110 от ЗЗД / респективно чл.171 ал.1 от ДОПК/, с оглед характера на вземането.

Като краен резултат първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат сторените по делото разноси пред въззивната инстанция.

Представени са доказателства за сторени такива в размер на 700 лева ,заплатен адвокатски хонорар, както и списък по смисъла на чл.80 от ГПК.

Своевременно е направено възражение от жалбоподателя по чл.78 ал.5 от ГПК.

Като се съобрази Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – чл.7 ал.2 и цената на иска,то възнаграждението категорично не е прекомерно.

По изложените съображения , Пазарджишки окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на РС П. № 1406 от 22.12.2022 година , постановено по гр.д.№ 1586 по описа на съда за 2022 година, с което са отхвърлени предявените по реда на чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК искове с правно основание чл.55, ал.1, предл.3 ЗЗД и чл.86 ЗЗД от Държавен фонд “З.”, с адрес: гр. С., бул.”Ц.Б. III” № 136, с БУЛСТАТ 121100421, представляван от изпълнителния директор, чрез пълномощника си юрк. К. Н. против С. З. Н., ЕГН *****, гр. П., ул. „Рила“ № 34, етаж 3, ап. 7, с искане съдът да постанови решение, с което да признае за установено, че ищецът има изискуемо вземане срещу С. З. Н., в размер на сумата 24 446 лева - главница, сумата от 687,91 лева - лихва за периода от 09.02.2013 г. до 20.05.2013 г., ведно със законна лихва от 21.05.2013 г. върху главницата до пълното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед по чл.417 ГПК по ч.гр.д. № 1980/2013 г. по описа на РС П. и съответно присъдени разноси.

Осъжда Държавен фонд “З.”, с адрес: гр. С., бул.”Ц.Б. III” № 136, с БУЛСТАТ 121100421, да заплати на С. З. Н., ЕГН *****, гр. П., ул. „Рила“ № 34, етаж 3, ап. 7 разноси пред въззивната инстанция в размер на 700 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____